

і передачею інформації (зв'язківців, посильних і ін.). Вони можуть стати об'єктами, а потім і передаточною ланкою дезінформації. Практика показує, що в бойових умовах недоцільно мати військовослужбовцям особисті радіоприймачі.

ПРИХОВАНА ЗАГРОЗА

Б.О. Войцеховський,

студент 1-го курсу магістратури НІОУ імені Ярослава Мудрого

США прогало війну у В'єтнамі не так званому «в'єтконгу», а образно кажучи – хіпі. Португалія виграла колоніальні війни, але віддала власні заморські території без бою, ба більше: кинула напризволяще колоністів через Революцію гвоздик. Мільйони французів стали жертвами війни в Алжирі через зраду жителів метрополії. Англія під час Першої світової війни вела жорстку антинімецьку пропаганду, в якій німці зображувалися як страшні варвари, тим самим посиляла страх населення перед поразкою і підсилювала волю до боротьби. В цей час Німецька імперія вирішила вести себе більш-менш пристойно і «поганими речами» не займатися. Армія кайзера не прогала війну на фронті, але населення Імперії зрадило свою армію і фактично здалося ворогу. Таких прикладів дуже багато, і ми повинні поставити собі запитання: де в нас більше шансів – програти війну на фронті чи в тилу?

На наш погляд, найбільшою загрозою для майбутньої перемоги в війні є поширення пацифістських рухів і втрата населення волі до опору. На сьогодні в Україні діють дві сили, які намагаються підірвати волю до опору української нації: проросійська п'ята колона і абстрактні пацифісти, що намагаються прищепити нашому народу т. зв. «толерантність». Сама спроба нав'язати населенню воюючої країни філософію толерантності має розглядатись як злочин проти основ національної безпеки. Як в умовах збройної агресії можна говорити про «мову ненависті» і засуджувати використання таких слів як «ватник» чи «сепар» проти ворога?

Ми повинні розуміти, що ця війна з нами ще надовго, а перемога буде досягнута тільки після повернення Криму. Тому треба бути впевненими, що наступні десятиліття рівень волі до опору нашого народу не впаде, а тільки зміцниться.

Нам зараз намагаються нав'язати «прогресивний» спосіб життя, який вже панує в Західній Європі, де відсоток населення, готового воювати за свою Батьківщину, не перевищує 30% (від 15% в Нідерландах, до 29% у Франції). В Україні цей показник 62% – третій в Європі (після Фінляндії і Туреччини). Прикладом для України має бути Ізраїль. Держава, для якої стан війни є перманентним і, розуміючи постійну загрозу знищення, держава системно вживає достатньо заходів для протистояння тим, хто намагається ослабити її з середини. Забороняючи в'їзд в країну представникам організацій, які

«співчувають» палестинцям, не дають ідеям культурних марксистів пробратись в школи, заставляють організації, які отримують фінансування з-за кордону, звітуватися щодо джерел надходження (і приклад вони брали не з Росії, а з США, де в 1938 був прийнятий подібний закон, аби Німеччина і СРСР не мали можливість впливати на думки рядових американців). Адже ті організації, які називають себе «правозахисними» діють в інтересах тих, хто їх фінансує, а не в інтересах держави чи народу.

Ключовим фактором обороноздатності України є її людський потенціал. Без позитивної демографії не можливі як наші успіхи в економіці, так і перемога на війні. В Україні є велика проблема зі зменшенням населення. Ті, хто намагається впровадити в Україні так звану гендерну ідеологію нічого не пропонують стосовно того, як зупинити вимирання української нації. Навіть більше, вони ігнорують той факт, що їх діяльність може погіршити демографічну ситуацію.

Підводячи підсумок, хочу зазначити, що Україні необхідно звернути увагу на внутрішні загрози, такі як поширення пацифістських ідей, нав'язування толерантності і культурного марксизму, що може призвести до нашої поразки у війні, і одночасно зайнятись поширенням подібних ідей на території Росії. Ми повинні боротися за розум і серця студентів в ворожих університетах і не допускати деструктивні ідеї у середовище нашої молоді.

БОЙОВІ ПСИХОЛОГІЧНІ ВТРАТИ В ХОДІ ВЕДЕННЯ БОЙОВИХ ДІЙ

А.В. Федоров,

Харківський національний університет Повітряних Сил імені Івана Кожедуба

Досвід проведення Антитерористичної операції яскраво продемонстрував, що ефективність застосування військ визначається не тільки методами навчання і виховання особового складу, а, передусім, врахуванням психологічних факторів бойової діяльності, визначенням та прогнозуванням психологічних можливостей бійця виконувати завдання в екстремальних умовах, підтриманням його морально-психологічного стану безпосередньо в бою та забезпеченням своєчасного відновлення психіки після дії надінтенсивних стресових впливів.

За оцінками вітчизняних та іноземних вчених, психогенні втрати в сучасних війнах можуть складати до 30% і більше від кількості санітарних втрат, тому не враховувати їх реальність сьогодні вже не просто помилково, а й злочинно, тим більше, що психогенні втрати значно сильніше впливають на перебіг бойових дій, аніж фізичні.

Не випадково одним із важливих завдань всебічного оцінювання обстановки в інтересах морально-психологічного забезпечення якісної підготовки військ до ведення бойових дій є прогнозування кількості можливих